

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 634/2014
08.07.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Маје Ковачевић-Томић, Радмиле Драгичевић-Дичић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.С., због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.С., адвоката Р.И. из В., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К.бр. 1729/12 од 19.04.2013. године и Апелационог суда у Нишу 13 Кж1 бр. 2081/13 од 03.03.2014. године, у седници већа одржаној дана 08.07.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.С., адвоката Р.И., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К.бр. 1729/12 од 19.04.2013. године и Апелационог суда у Нишу 13 Кж1 бр. 2081/13 од 03.03.2014. године, као неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К.бр. 1729/12 од 19.04.2013. године, окривљени Д.С. оглашен је кривим за кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3. Кривичног законика (КЗ) и осуђен на казну затвора у трајању од 1-једне године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 10.03.2010. године до 30.03.2010. године. Истом пресудом, окривљени је обавезан на плаћање суду паушала у износу од 5.000,00 динара и трошкова кривичног поступка у износу од 114.500,00 динара, у року од 30 дана по правноснажности пресуде, док је оштећена Д.М. ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парницу.

Апелациони суд у Нишу, пресудом 13 Кж1 бр. 2081/13 од 03.03.2014. године, одбио је као неосновану жалбу браниоца окр. Д.С. и пресуду Основног суда у Врању К.бр. 1729/12 од 19.04.2013. године, потврдио.

Бранилац окр. Д.С., адвокат Р.И., поднео је захтев за заштиту законитости против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К.бр. 1729/12 од 19.04.2013. године и Апелационог суда у Нишу 13 Кж1 бр. 2081/13 од 03.03.2014. године, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. и 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, укине наведене правноснажне пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ 72/11, 101/11, 121/12, 32/13 и 45/13) (у даљем тексту: ЗКП), па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окр. Д.С. сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. Д.С. је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, док је у осталом делу захтев недозвољен.

Бранилац окр. Д.С. у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним правноснажним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, тиме што су засноване на доказима на којима се по одредбама ЗКП не могу заснивати, при чему као недозвољене доказе означава препознавање окривљеног од стране оштећене Д.М., за које тврди да је спроведено на незаконит начин, противно члану 104. став 1. и 2. ЗКП, јер је оштећеној претходно показана фотографија окривљеног, видела га је у ходнику полицијске станице пре препознавања и приликом препознавања оштећеној су показана лица која немају никакве сличности са особинама лица које је претходно описала, и такође означава налаз и мишљење вештака др. Д.С. јер исти није на листи судских вештака.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости, по оцени Врховног касационог суда, нису основани. Наводи захтева да је пре препознавања оштећеној показана фотографија окривљеног и да га је видела у полицијској станици, супротни су подацима у списима предмета, превасходно исказу оштећене која је то категорички негирала у истрази и на главном претресу, а из записника о препознавању лица ПУ Врање – ОКП од 10.03.2010. године произилази да је радња препознавања у конкретном случају обављена у свему у складу са одредбама члана 104. тада важећег Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“ 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ 58/04, 85/05, 115/05, 49/07, 122/08, 72/09 и 76/10), према којима се, сходно одредби члана 604. став 1. ЗКП, оцењује законитост ове доказне радње. Наиме, према подацима у поменутом записнику, оштећена је пре

показивања лица дала опис учиниоца дела, показано јој је седам лица истог пола, приближне старости који оштећену нису могли да виде, препознавању је присуствовао јавни тужилац и оштећена се изјаснила да са сигурношћу препознаје, као извршиоца дела, лице са редним бројем 2. (позиција окривљеног). У погледу означавања налаза и мишљења вештака стоматолога др. Д.С. као недозвољеног доказа, оцењујући истоветне жалбене наводе браниоца окривљеног као неосноване, другостепени суд је, на страни 2 став четврти другостепене пресуде, изнео правилне разлоге које прихвата и овај суд и на исте упућује, сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости, бранилац окривљеног истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП и с тим у вези наводи да је изрека пресуде неразумљива, противуречна самој себи или разлозима пресуде, да пресуда нема уопште разлога о одлучним чињеницама, а наведени разлози да су потпуно нејасни и у знатној мери противуречни и да о одлучним чињеницама постоји знатна противуречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа или записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника.

Надаље, бранилац окривљеног у захтеву оспорава чињенично стање у побијаној правноснажној пресуди као погрешно и непотпуно утврђено и с тим у вези оспорава закључак првостепеног суда да је окривљени извршио кривично дело у питању, са образложењем да је исти заснован на погрешној оцени суда изведених доказа, да то није утврђено ни једним поузданим доказом и да такви докази нису исказ оштећене који је несигуран и противречан, ни налаз и мишљење вештака стоматолога који је нејасан и заснован на претпоставци, пошто вештак није поуздано утврдио импресију сваког зуба на основу анатомског отиска вилице и загрижаја зуба окривљеног, да су наведени докази на којима се заснива побијана правноснажна пресуда противречни осталим изведеним доказима, односно налазу и мишљењу вештака хирурга др. Г.Ц. којим није потврђен исказ оштећене о наношењу окривљеном угризне ране и да је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено јер суд није ценио одређене доказе (поред налаза и мишљења вештака Г.Ц. и исказе сведока који потврђују алиби окривљеног) и није извео доказе које је одбрана предлагала (ДНК анализа бриса окривљеног и оштећене, вештачење трагова крви на пластичној кеси са лица места, полиграфско испитивање окривљеног и др.).

Међутим, одредбама члана 485. став 4. ЗКП, које прописују разлоге због којих окривљени, односно бранилац окривљеног сходно ограничењима његових права правима окривљеног (члан 71. став 5. ЗКП), могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке јавног тужиоца или суда или због повреде одредаба поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека по основу битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, ни по основу погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, због чега је захтев браниоца окривљеног у напред наведеном делу којим се указује на те недостатке правноснажне пресуде, недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу члана 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, а на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен.

Записничар
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.